

РЕШЕНИЕ

№ 22284

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3097** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба Л. К. З., с адрес [населено място], чрез адв. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 26-1204-000025/16.02.2026г. издадена от ВПД Началник група към ОДМВР С., сектор ПП, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е издадена при съществено нарушение на материалния закон, без да е посочено валидно правно основание, относимо към твърдяното нарушение, липсва уточнена дата на извършеното нарушение. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К., преупълномощена от адв. Ч.. Претендира разноси.

Ответникът – редовно призован, се явява лично. Оспорва размера на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия АД, № 700784 от 16.02.2025г., издаден от Г. Д. З., на длъжност ВПД Началник група, при сектор ПП, ОДМВР С., с който е установено, че в присъствието на свидетели и по данни на техническо средство за

заснемане в двете посоки и след приспаднат толеранс от 3% е установено , че водачът на л.а. Мецедес ГЛА с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Г. Р. ЕООД е управлявал с превишение на скоростта от 55км/ч, при ограничение на скоростта в населено място от 50 км/ч.- автомобилът се е движил с 105 км/ч. Нарушението е квалифицирано по чл. 21 ал.1 от ЗДВП. Попълнена е декларация от водача.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ№26-1204-000025/16.02.2026г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з) бб)" ЗДВП, а именно „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на издателя на процесната заповед произтича от акт за встъпване в длъжност /л.20/ Заповед № 8121з-11190/2207.2024г. на главен секретар на МВР, заповед № 513з-3082/22.07.2025г. директора на ОДВМР С..

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България. В чл. 30, ал. 1 от ЗМВР са посочени контролните дейности, осъществявани от органите на МВР като в т. 5 са предвидени проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, техническата изправност, регистрацията на МПС, на водачите на МПС и при пътнотранспортни произшествия. Заповедта 517з-3082/22.07.2025г. определя Областните дирекции на МВР и СДВР да осъществяват контрол по ЗДВП. Тези ПАМ се прилагат от ръководителя на СДВР или от оправомощени от него длъжностни лица. С оглед посочените данни обжалваната заповед е издадена от компетентен орган.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, същата притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) бб)“ от ЗДВП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, като твърдяната липса на конкретизация на правните обстоятелства не води до нарушаване правото на защита, поради неяснота на извършеното нарушение.

Видно от АУАН на 16.02.2026г. около 11,48ч. в об. С., общ. Б., на конкретно посочено място е установено движение на автомобил Мецедес ГЛА с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Г. Р. ЕООД с превишение на скоростта от 55км/ч . над ограничението от 50 км/ч за населено място. Нарушението е установено чрез техническо средство за заснемане в двете посоки, приложени са доказателства за извършването му, снимков материал, декларация от Л. З., че именно тя е управлявала процесното МПС на посочената дата.

Нарушението е доказано по безспорен начин.

Вярно е, че със ЗИД на Закона за движението по пътищата, Обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. е приета разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), с нейните шест предложения. Според тази разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, извън случаите по букви "а" – "ж", се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от:....; бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

С оглед на така формулирания законов текст и принципите на прозрачност и предвидимост (чл. 12 АПК), на служебното начало (чл. 9 АПК) и на защита на правата и законните интереси (чл. 4 АПК) при съставяне на ЗППАМ е необходимо административният орган да посочи конкретното правно основание, въз основа на което налага съответната ПАМ. В процесната ЗППАМ е посочено, че взет предвид съставеният АУАН, в който са посочени и извършените законови нарушения – а именно констатирано е нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП. Независимо че не е посочена конкретната хипотеза, посочена в б.бб/, то Съдът намира, че в издадената заповед е налице текстова и обстоятелствена конкретизация за кое от нарушенията се налага процесната ПАМ, като същата е пределно ясна и безпротиворечиво е посочено, че се касае за нарушение – превишаване на максимално разрешената скорост с над 50км/ч. Не е ограничена възможността на санкционираното лице да защити своите права, което е основание процесната ПАМ да бъде определена като ясна, респ. законосъобразна. не се констатира и твърдяното посочване на две различни дати на извършване на нарушението. Цитираната в ЗППАМ дата от 09.09.2025г. касае образуване на преписката, а не датата на нарушението.

С издаването на обжалваната заповед не е нарушена и целта на закона – прилагането на ПАМ по своята правна същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред.

При това положение законосъобразно и целесъобразно е наложена обжалваната ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "з бб)" от ЗДвП, тъй като заповедта е мотивирана изцяло, като е посочено правното основание в достатъчна обстоятелствена пълнота, която не дава основание да се счита, че непосочването на правната норма като цифри води до невъзможност да се упражни защитата в пълна степен.

От изложеното следва изводът, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваната заповед – оставена в сила като законосъобразна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 62 състав,
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. К. З., с адрес [населено място], чрез адв. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) бб) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 26-1204-000025/16.02.2026г., издадена от ВПД Началник група към ОДМВР С., сектор ПП, ОДМВР С., с която спрямо жалбоподателката е приложена

принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 3 месеца“.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: